

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Passa una onada de puritanisme en la qual pretenen acollir-s'hi molts que no volen haver trencat cap plat ni cap olla, malgrat acusar-se ells mateixos d'unes responsabilitats que correspondrà a la història judicar-les. El moment, no és pas encara ben a propòsit per adoptar posicions de per donar-les i atribuir-se el paper de bon minyó. De tot hi haurà temps, no cal esverar-se tant de pressa! Els qui hagin obrat com uns angelets, què poden témer? Al fi i al cap els perills que correran ells no seran majors als que passen tots els ciutadans en temps de revolució. Per això no és comprensible aquesta por soblada que demostren certs individus, que ja haurien d'estar trempats revolucionàriament. I si no és així, aleshores es desmereixen en el concepte de revolucionaris autèntics, que no haurien permès abans que ningú els hi discutís. És evident que no estan a to i que la seva transmutació no els afavorirà gaire. Quan el destí porta els homes a afrontar les més cruels realitats, no hi valen atenuants per eludir les responsabilitats d'una actuació conjunta i que afecta, per tant, a tots i a cada un dels que hi han tingut intervenció. Per aquesta llei inexorable no hi ha fugida per ningú. Hi ha, això sí, la sublimitat del sacrifici i la convicció d'haver servit uns ideals que enalteixen als homes conscients als quals el poble fa objecte de la seva admiració i del més profund respecte. Altrament, el paper de víctima innocent, si no fes repugnància, faria riure a les pedres. Els homes d'un ideal no es rectificuen; només s'escorren els aventurers sense consciència.

ALFIL

ELS HOMES DE CARTRO (*)

PER FLORENTI

Sovint veiem com minva l'esperit d'ordenació revolucionària que els temps presents imposen. Això, alguns ho aprofiten per a fer obra contraproduent i inadequada, creguts que les circumstàncies dimanants de la guerra s'imposen i obliguen a fer marxa enrera a tot això que creà el 19 de juliol.

Feixistes acèrrims, partidaris d'en Franco, els trobem per on passem. És un núvol que ens amenaça constantment. I aquests —amics antifeixistes de totes les tendències—, veuen amb simpatia l'obra retardatària, de moderació en sentit conservador, que imprimeixen els polítics a tota la labor governamental, no per venir a sumar-se i fer número amb nosaltres, sinó l'objectiu de prendre posicions i, en una hora determinada, caure sobre nostre.

Desaparegut el primer impuls violent de la revolució, la funció de governar ha adquirit un caràcter fonamentalment distint del que abans tenia; però, aquella funció ha d'anar sempre encaminada a no malmetre els avantatges conquerits pels proletaris.

La única veritat és que l'obra revolucionària als polítics d'ofici els ve gran, a pesar d'haver cridat per tots indrets —quan cercaven l'escalfor popular per a gaudir d'algun càrrec— que eren partidaris de tots els avenços socials, per atrevits que fossin. Ara, en el moment més oportú, la ocasió única en què aquests avenços podien portar-se a terme, els polítics reculen i es converteixen en frenadors dels impulsos populars i es retorna a un estat de coses que sols a ells pot convenir.

El socialisme, amics demòcrates i socialistes, no es predica, es practica. Que és com si diguéssim: Paraules?, no. Fets.

Això, als homes d'esquerra, als qui es diuen avençats, els aclapara. Aquests no són capaços de fer obra pràctica revolucionària perquè encara avui gaudeixen de tots els privilegis d'abans. Tenen por a la revolució perquè aquesta no els permetria avantatges de cap mena. Igualaria el sou i el tracte, les hores de treball i d'esplai, drets i deures en condicions justes per a tots els productors. No fruirien dels avantatges que a molts els proporciona la seva posició. Heus aquí el perquè no tenen l'esperit revolucionari. Els de la botiga, els propietaris del camp, els que disfruten un destí sedentari o un sou elevat, són conservadors. D'esquerra? Ens fan riure.

La generació actual viu moments anguniosos en veure un interrogant penjat a l'aire. És la buïdor creadora dels polítics, que no ens pot donar cap esperança, perquè els fets demostren que són homes fracassats.

La mateixa ceguera que portà la guerra civil a Espanya és una mostra de la incapacitat dels polítics. Sabien que Mola era monàrquic, que Goded prengué part en els fets del 10 d'agost, que Queipo era un tarambana, que Franco

(*) Sota aquest epígraf, l'articulista havia anunciat ocupar-se de qüestions d'interès local. Ha preferit, en aquests moments de tràngol en la política vigatana, virar envers altres horitzons i reservar-se el tema per una ocasió més oportuna.

(Passa a la pàgina 5)